

lovforslag. De Herrer ville vist ogsaa af Forslaget og Anmærkningerne have set, at der i alt Fald af og til er berørt en saadan Indstilling fra Finanslovkommissionen.

Jeg tror, det vil interessere de ærede Medlemmer at høre en Smule nøjere om, hvad Kommissionen indstillede, idet jeg dog ikke vil indlade mig paa enkelte Punkter og endnu mindre paa at drøfte eller begrunde de enkelte Indstillingspunkter. Foruden altsaa den halve Million til Landbruget — den maa de Herrer holde udenfor, den have vi ikke haft noget at gøre med — indstillede Kommissionen enstemmigt en hel Række Besparelser, og disses Pengebeløb kan opgives til omtrent 761,800 Kr. Desuden indstillede Kommissionen flere andre Punkter, hvor Beparelserne ikke kunne opgives nøje. Jeg kan nævne som Eksempel i den Henseende et Forslag med Hensyn til Indholdet af Lov- og Ministerialtidenden. Kommissionen mente, at der her fandtes mere end nødvendigt og Ting, som findes gentagne i andre offentlige Tidender. Man indstillede derfor at beskære Indholdet noget, og det vilde naturligvis medføre en Beparelse. Der var i øvrigt andre Ting, der vare vigtigere, og som ogsaa vilde medføre Beparelser, men hvor der ikke kan oplyses noget om Beløbet.

Dette Beløb paa 761,800 er jo et stort Beløb, og det er klart, at ingen Regering øjeblikkelig vil kunne tage Bestemmelse om det. De Herrer erindre, at jeg har fremhævet, at der ikke er Tale om Urimeligheder, ikke Tale om at kaste Penge ud af Vinduet. Det er Ting, som i og for sig kunne have en vis Nytte og Behagelighed. Det kan derfor ikke undre, at en hel Del af det endnu ikke er afgjort, men det er ingenlunde derfor lagt til Side eller kasseret, og det Beløb, hvortil der foreløbig ikke er taget Hensyn, er ikke ringe, nemlig 614,900. Det er rigtignok det meste af det, men der bliver dog tilbage 146,900. Af disse kan man, saa vidt jeg skønner, sige, at de 26,700 Kr. kunne vi ikke faa bort, saa at det, der paa Kommissionens Initiativ er blevet slettet i Finanslovforslaget, altsaa bliver 120,200 Kr. Jeg vil dog bemærke, at noget af denne Sum, nemlig 32,000 Kr., kun er formelle Beparelser, for saa vidt som det er Penge, der det ene Aar efter det andet ere komne frem igen paa Finansloven, men aldrig ere blevne brugte op. Jeg skal f. Eks. nævne Udgifterne ved Udtagelse og Indsendelse af Prøver af Levnedsmidler. Det er foreslaet

at nedsætte dem med 3,000 Kr., fordi man aldrig fuldt ud har brugt det, der er bevilget. Det er altsaa ikke nogen reel Beparelse. Resultatet bliver saaledes en reel Beparelse af omtrent 88,000 Kr. Naar man nu betænker, at det ikke er det endelige Resultat, men, om jeg saa maa sige, kun en Prøveballon, som Kommissionen har opsendt, forekommer det mig, at man kan have en ikke ganske ubegrundet Formodning om, at Kommissionen vil kunne naa til et ikke aldeles foragteligt Beløb.

Efter Regeringens Udtalelser kunne vi sige, at vi have mødt Velvillie; at der har været Velvillie til at modtage og gennemføre Kommissionens Beparelsesforslag, for saa vidt Regeringen har fundet dem rigtige, men dermed er alt ikke gjort; der staar endnu mange Ting tilbage. Jeg vil ikke tale om den offentlige Mening. Det kan godt være, at den paa visse Punkter ikke vil billige de Forslag, der ere fremkomne, men det nærmest liggende er, om det vil lykkes at faa Rigsdagen til at gaa ind paa disse Beparelser. Det er ikke saa nemt. Jeg har ganske vist mange Gange i den ikke helt korte Række af Aar, jeg har siddet i Tinget — jeg tror hvert eneste Aar —, hørt, at vi alle skulle spare, navnlig have Ministrene sagt det, og det er ikke underligt, for det er simpelthen deres Pligt, men Resultater deraf har jeg ikke set. Saa vidt jeg ved, er dette Punkt ogsaa paa Programmet af 29. September 1909. Jeg er ikke vis paa det, og jeg kan heller ikke sige, at jeg bryder mig saa meget derom. Jeg har kendt lignende Programpunkter om Beparelser og Nedsættelser, som ikke ere blevne til noget. Jeg bryder mig derfor ikke saa meget derom, naar man blot faar Følelsen af, at der i Realiteten maa bringes Ofre, og at det første Offer, vi skulle bringe, er, at vi skulle være haarde og sætte os imod alle de Paavirkninger, der utvivlsomt ville komme. Thi der er ikke en Bevilling, der kan stryges, uden at der ogsaa er interesserede, der ville blive ramte mere eller mindre deraf. Det maa vi sætte os ud over. Vi maa stadig have dette for Øje: Sætter man Udgifterne ned, maa det nødvendigvis blive til Skade for dem, det rammer. Det kan gøre os ondt for dem, men det kunne vi ikke gøre noget ved.

Denne Prøveballon, som Kommissionen saaledes har tilladt sig at opsende, vil blive behandlet nu ved Finanslovbehandlingen her i Tinget, og Behandlingen vil blandt andet have den store Betydning, at naar vi i Kommissionen faa at se at der virke-